R 5724

Love of the Father and the Son our Pattern

(Discourse deliverd by Brother Russell at the recent convention at Oakland, Cal.)

பிதா மற்றும் குமாரனின் அன்பே நமக்கு உதாரணம்

(சகோதரர் ரசல் அவர்கள் சமீபத்தில் ஓக்லேண்டு மாநாட்டில் கொடுத்த பிரசங்கம்)

நமது ஆண்டவர் தமது பூமிக்குரிய ஊழியத்தின் முடிவில் கூட இன்னும் தமது சீஷர்களை நேசித்தார் என்று நாம் உறுதிபண்ணப்படுகிறோம். நாம் வாசிக்கிறதாவது; "இயேசு..... தம்முடையவர்களிடத்தில் அன்பு கூர்ந்தபடியே முடிவு பரியந்தமும் அவர்களிடத்தில் அன்பு வைத்தார்." (யோவா 13:1) வேதாகமம் குறிப்பிடுகிற அனைத்து மனுக்குலத்தின் மேலும் தேவன் வைத்த அன்பிற்கும், தேவன் சபையின்மேல் வைத்த அன்பிற்கும் உள்ள எல்லைக்கோட்டை நாம் வரைய வேண்டும். வசனத்தின் பரந்த அர்த்தத்தில் வேதாகமம் நமக்கு உறுதி கூறுகிறதாவது: "தேவன், தம்முடைய ஒரே பேறான குமாரனை விசுவாசிக்கிறவன் எவனோ அவன் கெட்டுப்போகாமல் நித்திய ஜீவனை அடையும் படிக்கு, அவரைத் தந்தருளி, இவ்வளவாய் உலகத்தில் அன்பு கூர்ந்தார்." (யோவா 3:16) விழுந்துபோன மனிதனிடத்தில் அன்பு வைக்க, அதாவது அவனிடம் ஐக்கியம் கொள்ள அவனிடத்தில் ஒன்றுமில்லை. உண்மையிலேயே தேவனுடைய அன்பை தன்னிடம் இழுப்பதற்கு அவனிடம் ஒன்றுமேயில்லை – எல்லாம் எதிரிடையாக இருந்தது. ஆதாம் விழுந்துபோனவுடனேயே, அவன் தேவனுடைய அன்பையும் தயவையும் தொடர்ந்து பெற தகுதியற்றவன் என்று கூறி அவனுக்கு மரண தண்டனை அளித்தார். ஆதியாகமம் 3:17–19

தேவன் இடையில் தமது மனதை மாற்றிக் கொண்டு ஆதாமை அவர் நேசித்ததால் மரண தண்டனை கொடுக்க விரும்பவில்லை என்று நாம் புரிந்து கொள்ளக்கூடாது. ஒரு எளிமையான நாயின்மேல் காண்பிக்கும் அனுதாப அன்பைத்தான் தேவன் உலகத்தின்மேல் காண்பித்தார் என்று நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். நாயின் பாதம் காயமடைந்தால், அதன் பாதத்தில் கட்டு போடுகிறோம். நாம் அனுதாப அன்பைப் பெற்றிருப்போம். உண்மையிலேயே நாம் நாயிடம் அன்பு செலுத்தி அதற்காக நாம் இரக்கம் காண்பித்தோம் என்பதல்ல. ஆகவே தேவன் உலகத்திடம் காண்பித்தது இரக்கமான மனோபாவத்தைத்தான். தயவையும் பெருந்தன்மையையும் எல்லா மனிதர்களிடமும் மிருக ஜீவராசிகளிடம் கூட காண்பிக்கக்கூடிய ஜனங்களை அவர் பெற்றிருப்பார். இதற்கிசைவாக அப்போஸ்தலர், நமக்கு கிடைக்கும் சமயத்திற்குத்தக்கதாக, யாவருக்கும் விசேஷமாக விசுவாச குடும்பத்தார்களுக்கு நன்மை செய்யக்கூடவோம் என்று கூறுகிறார். (கலாத்தியா 6:10)

கர்த்தர் ஒரு திட்டமான கட்டளையை கொடுக்கிறார். நாம் விசுவாச வீட்டாரை உலத்தாரோடு சேர்க்கக்கூடாது. விசுவாச வீட்டாருக்கு நாம் காண்பிக்கும் அன்பையோ, பிரியத்தையோ, அக்கறையையோ உலகத்தாருககு நாம் காண்பிக்க நினைக்கக் கூடாது. தேவனும் இப்படி செய்வதில்லை.

"பிதா தாமே உங்களை சிநேகிக்கிறார்" (யோவா 16:27) என்று இரட்சகர் குறிப்பிடுகிறது போல இந்த அன்பு தேவன் உலகத்தை சிநேகிக்கிறதைக் காட்டிலும் வித்தியாசமானது. மகாதேவன் நம்மை சிநேகிக்கிறார் என்கிற இது வேதாகமத்தின் வாக்கியங்களில் மிகவும் ஆச்சரியப்படத்தக்க ஒன்றாக எனக்கு காணப்படுகிறது. நாம் அவரது அன்பிற்கும் கவனிப்பிற்கும் மிகவும் தகுதியற்றவர்கள், அற்பமானவர்கள்! பரம பிதாவின் இதே மனோபாவம் தான் நமது தலைப்பு வசனமாகிய, "இயேசு தம்முடையவர்களிடத்தில் அன்புகூர்ந்தபடியே முடிவு பரியந்தமும், அவர்களிடத்தில் அன்பு கூர்ந்தார்" என்பதிலும் பிரதிப–த்துக் காட்டுகிறது. அதில் எந்த சந்தேகமும் இல்லை, விசேஷமாக அவருடையவர்களாக இருந்தவர்கள், அவரிடம் வந்த அவருடைய சீஷர்களாவனர்கள், யூதர்களில் மிகவும் திறமைசா–ளாகவும், இப்போது அவரது சீஷர்களாக இருக்கிறவர்களைக் காட்டிலும் திறமைசா–ளாகவும் இருந்தார்கள் என்று நாம் நினைக்க இயலாது. அவர்கள் மிகவும் படிப்பாளிகளாக இருந்ததால் அவருடையவர்களாயிருந்தார்களா? அவர்கள் பண்பட்டவர்களாயிருந்ததாலா? இல்லை. உலகம் அவர்களை பாராட்டி, தங்களுக்கு பொறுப்பானவர்களாக்கினதாலா அல்லது உலகத்தாரின் கண்களில் அவர்கள் பொறுப்பான நிலைமைக்கு உயர்த்தப்படகூடியவர்களாக இருந்ததாலா? இல்லை.

தன்னுடையவர்களை ஏன் இயேசு நேசிக்கிறார்

"இயேசு தம்முடையவர்களிடத்தில் அன்பு கூர்ந்தபடியே முடிவு பரியந்தமும் அவர்களிடத்தில் அன்பு வைத்தார்." இயேசு ஏன் இந்த விசேஷித்த அன்பை அவர்கள் மேல் வைத்தார். அதில் ஏதோ முக்கியத்துவம் இருக்கிறது. நீங்களும் நானும் கூட இரட்சகர் நம்மை நேசிக்கிறாரா என்று அறிய விரும்புகிறோம். அவருடையது தற்செயலான ஒரு அன்பு அல்ல. அதில் ஒரு கொள்கை அடங்கியிருக்கிறது. அவர்கள் அவருடையவர்களாயிருந்தபடியால் அவர் அவர்களை நேசித்தார். ஒரு மனிதன் தனது வீட்டை, தனது நாயை மற்றும் தனது பூனையை நேசிப்பது போன்ற சுயநல எண்ணத்தோடு அல்ல, ஏனெனில் அவர் அவர்களைப் பெற்றிருந்தார், அவர்களை சொந்தமாக்கிக் கொண்டிருந்தார். இயேசு அவர்களை தமக்காக அழைத்தார் என்ற அர்த்தத்திலல்ல. அவர் அவர்களுக்கு ஏதேனும் ஒன்றை செய்ய தீர்மானித்தார்.

இயேசு அவரது சீஷர்களை நேசித்து, அழைத்து அவர்களை தம்முடையவர்களாக்கிக கொள்ள காரணமென்ன? காரணத்தை நீங்கள் என்னுடன் சேர்ந்து ஒத்துக்கொள்வீர்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன். அவரது கருத்துக் கோணத்தி-ருந்து பார்க்கும்போது நேசிக்கக்கூடிய குணங்களை அவர்கள் பெற்றிருந்ததனாலேயே அவர் அவர்களை நேசித்தார். அந்த குணங்களைத்தான் நீங்களும் நானும் பெற்றிருக்கிறோம் என்று நான் நினைக்கிறேன். இந்த கோணத்தில் நீங்களும் நானும் சிந்தித்து பார்த்து அறிகிறோம். இயேசு தம்முடையவர்களை நேசித்தார் என்று வேதாகமம் சொல்வதால் நான் சந்தோஷப்படுகிறேன். நான் அவருடையவர்களில் ஒருவனாயிருப்பதினால் நான் சந்தோஷப்படுகிறேன். ஆகையால் அவர் என்னை நேசிக்கிறார் என்று நம்புகிறேன். அவர் உலகத்தை நேசிக்கிற பரிதாபப்படுகிற எண்ணத்தில் அல்ல. ஆனால் தலைப்பு வசனத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள அர்த்தத்தில் அவர் என்னை நேசிப்பதால் நான் சந்தோஷப்படுகிறேன்.

அவர்களது நேர்மையே இயேசு அவர்களை முதலாவது நேசிக்க வைத்தது என்று நான் நம்புகிறேன். நேர்மையைத் தவிர வேறு எந்த குணமும் தேவனுடைய பார்வையில் மதிப்புக்குரியதாக இல்லை என்று நான் கருதுகிறேன். ஒவ்வொருவரும் நேர்மையாக இருக்க முடியாதா? முடியும் என்று நான் பதிலளிக்கிறேன். ஒவ்வொருவரும் நேர்மையாக இருக்கிறார்களா? நிச்சியமாக இல்லை. தங்களிடம் எதுவுமில்லை என்று இந்த சீஷர்கள் அறிக்கையிட தயாராயிருந்ததே அவர்களது நேர்மையை வெளிப்படுத்தியது. தேவனுடைய கட்டளையை அவர்களால் கடைப்பிடிக்க முடியவில்லை. யாரேனும் ஒருவரைப்போல அவர்களால் சிந்திக்க முடியவில்லை. தேவன் அவர்களுக்கு நியாயப்பிரமாணத்தை கட்டளையாக கொடுத்திருந்தார் எனபதை எல்லாரும் அறிந்திருக்க வேண்டியதுபோல, யூதர்கள் எல்லாரும் அறிந்திருந்ததைப்போல இவர்களும் அறிந்திருந்தார்கள். அவர்களால் அந்த கட்டளையைக் கைக்கொள்ள முடியவில்லை. அதை ஒத்துக்கொள்வதில் நேர்மையாய் இருந்தார்கள். நியாயப்பிரமாணத்தைக் காட்டிலும் மேலான ஒன்றை தேவன் தங்களுக்கு கொடுப்பாரா என்று எதிர்பார்க்கிற மனோபாவத்தில் அவர்கள் இருந்தார்கள், (ரோமர் 7; 8;1-4)

கபடம் ஒரு பெரிய பாவம்

யூத தேசத்தின் பெரியவர்களும், பரிசுத்தவான்களும் மதவாதிகளுமாகிய வேதபாரகர், பரிசேயர் மற்றும் ஆசாரியர்களை கவனியுங்கள். அவர்கள் நியாயப் பிரமாணத்தைக் கடைப்பிடிப்பதாகக் கூறிக்கொண்டார்கள். ஆனால் இயேசு குறிப்பிட்டது போல அவர்கள் பிரமாணத்தை கைக்கொள்ளவில்லை. அது அவர்களை வஞ்சகர்கள் என்று அர்த்தப்படுத்தியது. பிரமாணத்தை கடைபிடிப்பதற்காக இருந்தவர்கள், அவர்களது வஞ்சகத்தை வெளியரங்கமாக காட்டினார்கள். மனிதர்கள் காண்பதற்காக நீண்ட ஜெபம் பண்ணினார்கள். இயேசு அவர்களை தொடர்ந்து கண்டனம் பண்ணிக் கொண்டேயிருந்தார். பாலஸ்தீனாவில் சந்தேகமில்லாமல் கொலைகாரர்களும், திருடர்களும், சோம்பித்திரிபவர்களும் அநேகர் இருந்தனர். அவர்களது அனைத்து குற்றமுடைமை, கபடத்தை ஒப்பிடும்போது மிகவும் அற்பமானது என்று இயேசு குறிப்பிடுவதை நாம் கவனிக்கிறோம். இந்த வகுப்பாரைக் குறித்துதான் ஆண்டவர் அதிகமான குற்றஞ் சுமத்தி கண்டனம் பண்ணினார். நீங்களும் நானும் இந்த மதம் சார்ந்த கபடத்தி-ருந்து விலகியிருப்பது நல்லது. இயேசுவை போதிக்கிற அனைத்து மத வகுப்பாரும் இந்த கபடத்தைவிட்டு விலகினால் உலகத்தில் அது ஒரு பெரிய எழுச்சியை ஏற்படுத்தும். சில குறிப்பிட்ட மத செயல்பாடுகளை குறிப்பிட்டு சில குறிப்பிட்ட பெயர்களில் பெரிய வியாபாரம் செய்யப்படுகிறது. ஆனால் இந்த விஷயத்தில் பெயர் ஒத்துவரவில்லை.

நல்லதை செய்யமுடியவில்லை, தேவனுடைய கட்டளையை கடைபிடிக்க முடியவில்லை என்று தாங்களே அறிக்கையிட்டு சீஷர்கள் நேர்மையாக இருந்தார்கள். தேவனுடன் சமாதானத்தை பேசி, அவர்மூலம் பாவமன்னிப்பை பெறுவோம் என்று சொல்-, இப்படியாக தேவனுடைய செய்தியை ஏற்றுக் கொண்டதால், இப்படிப்பட்ட மனோபாவத்தை பெற்றிருந்ததால் இயேசு அவர்களை சீஷர்களாக ஏற்றுக் கொண்டார். அவர் ராஜ்ய வகுப்பாரை தெரிந்தெடுத்துக்கொண்டிருந்தார், மனுமக்களை ஆசீர்வதிக்கும்படி அவர்களை மேலாக உயர்த்துவார் என்கிற அவரது செய்தியை நம்புவதில் சந்தோஷமடைந்தார்கள். அவரை பின்பற்ற அனைத்தையும் விட்டார்கள். அவரும் அப்படிப்பட்ட மார்க்கத்தையே எடுத்திருந்தார். தேவனுடைய சித்தத்தை செய்ய எல்லாவற்றையும் துறந்திருந்தார். உலகம் உண்டாகிறதற்கு முன்னே தேவனுடன் பெற்றிருந்த மகிமையான நிலைமையை விட்டுவிட்டார். பிதாவின் சித்தத்தை நிறைவேற்றுவேன் என்று சந்தோஷத்துடனும் விருப்பத்துடனும் ஞானஸ்நான சமயத்தில் ஒரு மானிட ஜீவியாக தம்மை அர்ப்பணம் செய்தார். அவரது பரிசுத்தத்தை கவனித்து, அவரது செய்தியை ஏற்றுக் கொண்ட சிலர் அங்கே இருந்தார்கள். அவரைப்போல பிதாவின் சித்தத்தை செய்யும்படி அவரது அடிச்சுவட்டில் நடக்க சந்தோஷமாக இருந்தார்கள். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தமது தாயாகவும், சகோதரனாகவும், சகோதரியாகவும் இருந்தார்கள் என்று அறிவித்தார். அங்கே இதன் இரகசியம் இருந்தது.

கர்த்தருடையவர்களைப்போல விலையேறப் பெற்றவர்கள் யாருமில்லை

நமது கர்த்தர், தமக்கு மிகவும் நெருங்கின உறவினர்களைப் போல இந்த சீஷர்களைப் பெற்றிருந்தார். உலகமனைத்திலும் அவர்கள் விலையேறப் பெற்றவர்களாக இருந்தார்கள். அவர்கள் அவரது மாம்சீக பிரகாரமான சகோதரரர்களோ அல்லது சகோதரிகளோ இல்லை. ஆனால் அவர்கள் பிதாவின் ஆவியை

பெற்றிருந்ததால், அவரது சொந்த ஆவியை பெற்றிருந்ததால் அவர்கள் மிகவும் பிரியமானவர்களாக இருந்தார்கள். தம்முடையவர்களிடத்தில் அன்பு கூர்ந்தபடியே முடிவு பரியந்தமும் அவர்களிடத்தில் அன்பு கூர்ந்தார்.

அவரது பூமிக்குரிய வாழ்வு முடியும் தருவாயில் அவர்களைப் பற்றியும் அவர்களை விட்டுச் செல்வது பற்றியும் நினைத்து அவர்களுக்காக பிதாவிடம் ஜெபித்தார். அவர் கூறியதாவது: "உலகத்துக்காக நான் வேண்டிக் கொள்ளவில்லை." அவர் உலகத்திற்காக மரிக்க இருந்தார்; ஆனால் உலகத்திற்காக அவர் வேண்டிக் கொள்ளவில்லை. ஏனெனில் தேவனுடைய திட்டத்தில் உலகத்தின் இரட்சிப்பு இன்னும் தூரமாக இருந்தது. அவரது சீஷர்களாயிருக்கும்படி விருப்பத்துடன் அர்ப்பணித்து அவரது அடிச்சுவட்டில் நடக்க இருந்தவர்களுக்காக வேண்டிக் கொண்டார். அவர்கள் எல்லாரும் ஒன்றாயிருக்கும்படி வேண்டிக் கொண்டார். ஆனால் அவர்கள் எல்லாரும் ஒரே ஆளாயிருக்கும்படி அல்ல. அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தனித்தனி ஆளாக இருப்பார்கள்; ஆனால் அவர்கள் எல்லோரும் ஒரே ஆவியை, ஒரே சிந்தையை, ஒரே இருதயத்தை, ஒரே விருப்பத்தை உடையவர்களாக இருப்பார்கள். அவர்கள் அனைவரும் உண்மையான சீஷர்களாகவும் பிதாவுடன் ஒன்றித்தும் இருப்பார்கள்.

இதுதான் அவர்களுக்கான அவரது ஜெபமாக இருந்தது. அவர் அவர்களை நேசித்தது போல, அவரது சீஷர்களை ஒருவரையொருவர் அன்பு செலுத்தவேண்டும் என்று அவர் கூறினார். இது உங்களுக்கும், எனக்கும் சொல்லப்படுகிறது. இதில் நாம் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டிய ஒன்று என்னவென்றால் நமக்கான கர்த்தராகிய இயேசுவின் அன்பு; அடுத்து நாம் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டியது என்னவென்றால், பிதா தாமே நம்மை நேசித்தார் என்பது. ஏனெனில் நாம் உலகத்தைவிட்டு பிரிந்து, பாவத்தை விட்டு திரும்பியிருக்கிறோம். நாம் நமது அனைத்து பலவீனங்களையும் மரிக்கும் நாள் வரை ஜெயங்கொள்ள இயலாது. கர்த்தர் இருதயத்தை, சித்தத்தை நியாயந்தீர்க்கிறார். நீங்கள் பாவத்தை விட்டு திரும்பியிருக்கிறீர்களா என்று அவர் அறிவார். இயேசுவின் அடிச்சுவட்டில் தாழ்மையுடன் நடக்கும்படி, அவரது சித்தத்தை செய்யும்படி நாம் நமது இருதயத்தை ஒப்புக் கொடுத்துவிட்டோமா என்பதை அவர் அறிவார். "பிதா தாமே உங்களை நேசித்தார்!" என் அன்புச் சகோதரர்களே, தமது பிள்ளைகளாக தேவன் நம்மேல் வைத்த அன்பைப் பற்றி நமது தலைப்பு வசனத்தி–ருந்து நீங்கள் என்ன புரிந்து கொள்கிறீர்கள்? உலகத்தின்மேல் அவர் அன்பு கூறுகிறார். ஒரு தேவனாக, ஒரு சிருஷ்டிகராக, எல்லா ஜீவராசிகளின் மேலும் அவர் கண்காணிப்பு செய்கிறார். தேவன் எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும், குருவிக்குக் கூட உணவளிக்கிறார். ஆனால் இப்படிப்பட்ட உண்மையான மனோபாவத்துக்கு வருகிற அனைவரிடமும் அவர் அன்பு செலுத்துகிறார் – இரக்கத்திற்கும் மேலான மதிப்பை தருகிறார்!

தேவனுடைய அன்பிலே உங்களைக் காத்துக்கொள்ளுங்கள்

தேவனுடைய அன்பிற்குள் நாம் இருக்கிறோம் என்பதை நாம் அறிந்தோமானால், அப்போஸ்தலர் யூதா கூறுவது போல் தேவனுடைய அன்பிலே நாம் நம்மை காத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதை நினைப்போமாக. (யூதா 21) "நம்மால் காத்துக் கொள்ளக்கூடுமா? பரிசுத்த பவுல் தப்பு செய்யவில்லையா?" என்று நீங்கள் சொல்லுகிறீர்கள். இல்லை, என் அன்பு சகோதரரே, அவர் தவறு செய்யவில்லை. தேவனுடைய அன்பில் நம்மை காத்துக் கொள்ளவேண்டும். "நம்மை காத்துக்கொள்ள முடியாதா முடியுமா?" முடியும், காத்துக் கொள்வது நம்மிடத்தில் உள்ளது. தேவன் நமது சித்தத்தை பலவந்தபடுத்துவதில்லை. கட்டாயப்படுத்த தேவைப் படுபவர்களை தேவன் இப்போது தேடவில்லை. விரைவில், அடுத்த ஆயிர வருட யுகத்தில் கட்டாயப்படுத்த, வற்புறுத்த தேவைப்படுகிறவர்களை அவர் பார்த்துக் கொள்வார். நன்மையையும் அதன் பலன்களையும், தீமைகளையும் அதன் பலன்களையும் ஒப்பிட்டு பார்க்கும் இவர்களை தேவன் பார்த்துக் கொள்ளுவார். இப்பொழுது பிதாவானவர், அவரிடம் நெருங்கி, அவரை அன்பு செலுத்தி, ஆவியில் அவரை ஆராதிக்கிறவர்களை தேடுகிறார்.

நாம் அவரை முத–ல் நேசிக்கவில்லை. ஆனால், அவர் நம்மை முத–ல் நேசித்தார். இந்த அன்பு நமது மனுக்குலத்தை உயர்த்தும் அவரது மகாதிட்டத்தில் எதிரொ–த்ததை நாம் பார்க்கிறோம். நாம் பெற்றிருக்கிற மகா தேவனைப்பற்றி இது கூறுகிறது. நாம் நமது சித்தத்தை அவரிடம் அர்ப்பணித்து அவரது குடும்பத்திற்குள் வந்த பொழுது, அவர் நம்மை தமது பரிசுத்த ஆவியினால் ஜெநிப்பித்த போது நாம் ஓர் உயர்ந்த உறவுக்குள் வந்தோம். அண்ட சராசரங்களில் இதுபோல வேறொன்றுமில்லை. பரிசுத்த தூதர்கள் உண்மையில் தேவனுடைய அன்பு மற்றும் ஆதரவில் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் அதைவிட்டு வெளியே போகவில்லை. ஆனால் ஒரு காலத்தில் பாவிகளாயிருந்த நாம், இப்பொழுது அவருடைய குடும்பத்திற்குள் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு எல்லா சுபாவத்திற்கும் மேலானத்திற்கு அவருடைய ஆவியினால் ஜெநிப்பிக்கப் பட்டிருக்கிறோம். என் அன்பு சகோதரர்களே, எவ்வளவு ஆச்சரியமாயிருக்கிறது! தேவன் நம்மை, மிக மிக அதிகமாக நேசிக்கிறார் அல்லது இயேசு கிறிஸ்துவுக்குள் இருக்கிற நமக்கு அவருடைய கிருபையின் ஐசுவரியத்திலும், அவரது தயவுள்ள அன்பிலும் இப்படிப்பட்ட ஆச்சரியமானவைகளை கொடுக்கவில்லை என்று நானும் அதேபோல நீங்களும் நினைக்கிறீர்கள். எதிர்காலத்திற்குரியது மட்டும் தேவனுடைய கிருபையின் ஒதுக்கீடு அல்ல. அவரை சந்தோஷப்படுத்தவும் அவரது சிந்தத்தின்படி செய்யவும் இப்போது விரும்புகிற நம்மை முடிவில் மாற்றி மறுரூபப்படுத்துவார் என்பதல்ல, ஆனால் பிதாவானவரின் இந்த அன்பினால் நாம் இன்று மறுரூபப்படுத்தப்பட்டு கொண்டிருக்கிறோம்.

ஒவ்வொரு நாளும், ஒவ்வொரு வாரமும், ஒவ்வொரு மாதமும், ஒவ்வொரு வருடமும் இவைகளைப் பற்றி நாம் நினைப்பதால் தேவனுடைய ஆச்சரியமான திட்டத்தில் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ள அவரது மகா அன்பை நாம் கற்று புரிந்து கொள்கிறோம் என்று நான் நம்புகிறேன். எந்த அளவுக்கு "பிதா தாமே நம்மை நேசிக்கிறார்" என்கிற ஆச்சரியமான உணர்வை நாம் பெற்றுக் கொண்டிருக்கிறோம். எந்த ஒரு பிதாவும் இப்படிப்பட்ட ஆச்சரியமான காரியங்களை எந்த ஒரு பிள்ளைக்கும் செய்கிறார் என்ற உண்மை அன்பு என்கிற ஒரு மகா அன்பை கையாள்வதை குறிக்கிறது.

தேவதூதர்களை தேவன் உண்டாக்கினபோது அவர்களை அவர் நேசித்தார். அவர் சேராபீன்களையும் கேரூபீன்களையும் உண்டாக்கினபோது அவர்களை நேசித்தார். அவர்கள் எப்பொழுதும் பெருங்குணமுடையவர்களாக இருப்பார்கள். ஆகையால் அவர்கள் தேவனுடைய அன்புக்கு பாத்திரர். ஆனால் தேவனுடைய அன்பைப்பற்றிய மிகவும் ஆச்சரியமான ஒரு சொற்றொடர் இங்கு உண்டு. அதை விசுவாசத்தினால் நம்பலாம். அதாவது எந்த வகையிலும் ஒழுங்கற்ற ஒரு இனமாகிய நம் மேல் இப்படிப்பட்ட

அன்பை கொண்டிருக்கிறார் என்பதாகும். பிதாவானவர். கீழே பார்த்து, இந்த இனத்தில் சில சம்பத்துக்களை கவனித்தார். இந்த சம்பத்துக்களை எடுத்து இரட்சகரின் புண்ணியத்தின் மூலம் பாவமற கழுவினார். பிறகு, அவர்களது அர்ப்பணத்தின் மூலம் இந்த சம்பத்துக்களை மெருகேற்ற ஆரம்பித்தார். பிறகு உயிர்தெழுங் காலையில் பிரகாசமான மகிமையில் பொருத்த தயார்படுத்துகிறார். அப்பொழுது தெய்வீக சுபாவமாகிய பொன்னில் இந்த சம்பத்துக்களை பொருத்துவார். நிச்சயமாகவே பிதா தாமே நம்மை நேசிக்கிறார்!

"கர்த்தருக்கு நான் என்னத்தை செலுத்துவேன்?"

பிதா நம்மை நேசிக்கிறபடியால், இரட்சகரும் நம்மை நேசிக்கிறார் என்கிற உறுதியான வார்த்தையையும் நாம் பெற்றிருக்கிறபடியால், பதிலுக்கு இப்பொழுது நாம் என்னத்தை செலுத்துவோம்? என் தேவனாகிய கர்த்தர் எனக்கு செய்த எல்லா உபகாரங்களுக்காவும், அவருக்கு என்னத்தைச் செலுத்துவேன்? நாம் சொல்லக்கூடியதில் இது மிகவும் அற்பமானது. நீங்கள் இந்த உலகத்தில் அநாதையாக இருக்கும்போது, செல்வாக்கு உள்ள பணக்காரர் ஒருவர் உங்களை கையிலெடுத்து தனது வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்று, தத்தெடுத்து தனது குடும்பத்தில் சேர்த்துக் கொண்டால், "இவர் எப்படிப்பட்ட ஒரு தருமவான்" என்று கூறுவீர்கள். நன்றியுள்ள உள்ளம் உங்களுக்கிருந்தால், "என்னிடம் அவர் காண்பித்த அன்பிற்காக, நான் எனது முழு நேரத்தையும் திறமையையும் அவருக்கே சமர்ப்பிக்கிறேன்" என்று கூறுவீர்கள். உங்களுக்கு ஒரு நல்ல இருதயம் இருந்தால் நீங்கள் இப்படித்தான் உணருவீர்கள்.

இப்பொழுது கர்த்தர் செய்த அனைத்து உபகாரங்களுக்காகவும் நாம் என்னத்தைச் செலுத்துவோம்– அவரது அன்பு, அவரது தயவு, உலகத்துடன் நாம் பங்கு பெறப் போகிற மகா இரட்சிப்புக்காவும், மேலும் நாம் உலகத்தி–ருந்து வெளியே வரும்படி நாம் பெற்ற பரம அழைப்புக்காகவும், இயேசு கிறிஸ்துவுடன் உடன் சுதந்தரராகப் போகிறதற்காகவும் நாம் என்னத்தை செலுத்துவோம். நமது பரலோக சுதந்திரம், அழிவில்லாதது, மாசில்லாதது, மங்காதது. கடைசி நாளில் வெளிப்படுத்தப்பட தயாராயிருக்கிற, இரட்சிப்பு வரை விசுவாசத்தின் மூலமாக தேவனுடைய வல்லமையினால் வைக்கப்பட்டிருக்கிற, நமக்காக ஒதுக்கப்பட்டுள்ள சுதந்தரமாகும். இவைகளெல்லாம் நமக்குரியது. இப்படியாக தேவன் நிச்சயித்திருக்கிறார். தவறேதுமில்லை. இது ஒரு புது சிருஷ்டி, சுவிசேஷயுகம் வரை இப்படி பேசவோ, அவரது நிலைமையில் பங்குபெறுவதோ இல்லை. நமது வழிகாட்டியை பின்பற்றும்போது நமது வழியை இழக்க இயலாது. தேவன் உங்களுக்கும் எனக்கும் செய்திருக்கிறவைகளுக்கு தக்கதாக நாம் அவருக்கு நிச்சயம் ஏதாவது செய்ய வேண்டும்.

நாம் என்ன செய்யக்கூடும்? நீங்கள் உங்களைப் பாருங்கள். நான் என்னைப் பார்க்கிறேன். நாம் உண்மையாகவும் நேர்மையாகவும் கூறுவதாவது. "நாம் அபூரணத்தின் வெறும் கட்டுகளாக இருககிறோம். தேவனிடம் சமர்ப்பிக்க தகுதியானது நம்மிடம் ஒன்றுமில்லை." ஆனால் நீங்கள் சமர்ப்பித்தது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. நீங்கள் பெற்றிருந்த அனைத்தையும் கொடுத்துவிட்டீர்கள், கர்த்தர் உங்களை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்; இல்லையென்றால் நீங்கள் இந்த வகுப்பிற்குரியவர்களாகியிருக்கவே முடியாது. இந்த அர்ப்பணிப்பை செய்தவர்களை மட்டுமே தேவன் நேசிக்கிறார். பரலோகத்தில் பேரெழுதப்பட்டிருக்கிறவர்கள் மட்டுமே சபையில் இருக்கிறார்கள். கொடுப்பதற்கு உங்கள் சித்தத்தைப் பெற்றிருந்தீர்கள். மொத்தத்தில் உங்களில் சிறியதை கொடுத்தீர்கள். பிதாவானவர் உங்களை ஏற்றுக்கொண்டு, அவர் தமது ஆவியால் ஜெநிப்பித்தார். நீங்கள் தேவனால் தெரிந்து கொள்ளப்பட்டவர்களாயிருப்பதற்கு அதுதான் காரணம். "தேவன் தாமே உங்களை நேசிக்கிறார்" என்று நீங்கள் முழுவதும் உணருவதற்கு அதுதான் காரணம்.

நாம் என்னத்தைக் கொடுப்போம்? நீங்களும் தேவனிடம் அர்ப்பணித்து கொடுத்தவைகளும் நான் தேவனிடம் அர்ப்பணித்து கொடுத்தவைகளும் ஒன்றேதான். அவைகளெல்லாம் உங்களுடைய மிகச்சிறியதும் என்னுடைய மிகச் சிறியதுமாகும். ஆனால் நமக்குரிய அனைத்தையும் எப்படிக் கொடுப்போம்? பிதாவானவரின் சித்தம் என்ன என்பதை அறிய நாம் தேடவேண்டும். நாம் புசித்தாலும், குடித்தாலும் நாம் என்ன செய்தாலும், எல்லாவற்றையும் தேவனுடைய மகிமைக்காக செய்ய வேண்டும். (1 கொரி 10:31) வேறு வார்த்தையில் சொல்வோமானால், என் அன்பு சகோதரரே, தேவனுடைய குடும்பத்துக்குள் வருவதிலும், கர்த்தருடன் இந்த உடன்படிக்கை செய்வதிலும் நாம் கடமைப்பட்டுள்ளோம். எந்த விஷயத்திலும் நமது சொந்த சித்தம் கிடையாது. அவரது சித்தத்தை மட்டுமே செய்ய கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

கிறிஸ்துவின் அடிமைகளாயிருந்தாலும் சுயாதீனம்

நாம் விரும்புவதை அணிய முடியாது. நாம் விரும்புவதை நாம் சாப்பிடக்கூட முடியாது. நாம் விரும்பக்கூடிய இடத்திற்கு போகக்கூட முடியாது. நாம் விரும்பியதை நினைப்பதற்குக்கூட அனுமதிக்கப் படுவதில்லை. "நல்லது, இப்படிப்பட்ட ஒரு அடிமைத்தனத்தை நான் கேள்விப்பட்டதேயில்லை" என்று ஒருவர் கூறலாம். என் அன்பு சகோதரரே, அது உண்மை தான். நாம் கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் அடிமைகள். "இந்த அடிமைத்தனத்தி–ருந்து நாம் விடுபட முடியாதா? எந்த நிமிடத்திலும் நாம் விடுபட முடியும். இயேசு கிறிஸ்துவின் அடிமைகள் அனைவரும் தன்னிச்சையான அடிமைகள், நீங்கள் தன்னிசையாக வந்தீர்கள். நீங்கள் விரும்பினால் அதி–ருந்து உடனே விலகிக் கொள்ளலாம். அப்படிச் செய்ய விரும்புகிறீர்களா? ஓ, இல்லை! நீங்கள் வந்திருப்பது மிகவும் ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட அடிமைத்தனம்! நீங்கள் உங்கள் சொந்த சித்தத்தை விடுகிற ஒவ்வொரு சமயத்திலும், ஈடு இணையற்ற ஒரு பெரிய ஆசீர்வாதத்தை பெற்றதை காண்பீர்கள். எல்லாம் நன்மைக்கேதுவாய் நடக்கிறதை நீங்கள் கண்டீர்கள். ஏனெனில் கிறிஸ்துவின் அடிச்சுவட்டில் நடக்கும்படி உங்கள் சித்தத்தை விட்டுவிட்டீர்கள். விலையேறப்பெற்ற அடிமைத்தனம்! உடுத்துவதிலும் உண்பதிலும் இன்னும் மற்ற காரியங்களிலும் உங்கள் சித்தத்தை செய்ய முயன்றபோது எவ்வளவு தப்பிதங்களை செய்யக் கண்டீர்கள். மிகவும் ஞானமுள்ள ஒருவரிடமிருந்து சில பொதுவான வழிகாட்டுதலை நீங்கள் பெறுவதில் எவ்வளவு சந்தோஷப்படுகிறீர்கள். இந்த வழிகாட்டுதலால், இந்த வகுப்பார் "தெளிந்த புத்தியுள்ள ஆவியை" பெற்றிருப்பதாக அப்போஸ்தலர் கூறுகிறார். (2தீமோ.1:7)

நமது சிந்தைகளெல்லாம் அபூரணமானதும் ஆரோக்கிய மற்றதாகவும் இருக்கின்றன. நாம் நமது சித்தத்தால் வழி நடத்தப்படாமல், கர்த்தரின் சித்தத்தால் வழி நடத்தப்படும்போது, அவரது வசனத்தில் நமக்கு சொல்லப்பட்டிருப்பது போல, நாம்

தெளிந்த புத்தியுள்ள ஆவியை பெற வருகிறோம். அதிக அதிகமான ஆசீர்வாதத்தை அது கொண்டு வந்திருக்கிறது! இங்கு பிரச்சன்னமாகி இருக்கிற, அர்ப்பணம் செய்த தேவனுடைய பிள்ளைகளின் மனோபாவத்தை நான் சொல்வதாக நான் நிச்சியிக்கிறேன்.

படிப்படியாக நாம் கர்த்தரின் வழியை நேசிக்க வருகிறோம். கடைசியில் நாம் ஒரு காலத்தில் விரும்பினவைகளை வெறுக்கவும், வெறுத்தவைகளை விரும்பவும் தேவனுடைய கிருபையிலும், அறிவிலும் அன்பிலும் நாம் வளருகிறோம். அப்போஸ்தலர் கூறுவது போல, இப்படியாக நாம் நமது சித்தத்தை புதுப்பித்து நாம் மறுரூபமடைகிறோம். (ரோமர் 12:2)

இந்த அடிமைத்தனம் ஒரு முக்கியமான காரியத்தில் சுயாதீனமாக இருக்கிறது. (1 கொரிந்தியர் 7:22) பாவத்தின் அடிமைத்தனத்தி-ருந்து நாம் ஒரு வெற்றியைப் பெறுகிறோம். நமது மாம்சத்தின் பலவீனத்தின் அடிமைத்தனத்தி-ருந்து அனுதினமும் ஜெயம் கொள்ளுகிறவர்களாக இருக்கிறோம். ஆனால் கர்த்தரின் சித்தத்துக்கான இந்த அடிமைத்தனம் அனுதினமும் ஆசீர்வாதங்களை கொண்டு வருகிறது. இறுதியாக அது, “முதலாம் உயிர்த்தெழுத-ல் பங்குள்ளவன் பாக்கியவானும் பரிசுத்தமுள்ளவனுமாயிருக்கிறான்.... இவர்கள் தேவனுக்கும் கிறிஸ்துவுக்கும் முன்பாக ஆசாரியராயிருந்து அவரோடே கூட ஆயிரம் வருடம் அரசாளுவார்கள்” என்று இயேசு கூறுவது போல அவர்களை முதலாம் மற்றும் பிரதானமான உயிர்த்தெழுதலுக்கும் கொண்டு வரும். (வெளி 20:6) நமது திறமைக்குத் தக்கதாக நாம் கர்த்தரின் சித்தத்தை செய்வதில் நாம் உண்மையுள்ளவர்களாயிருந்தால் இவைகளெல்லாம் உங்களுக்கும், எனக்கும் வரும், தேவன் எந்த ஒரு மனிதனின் திறமைக்கு மேலாக எதிர்பார்ப்பதில்லை. தேவனுடைய மகிமையான திட்ட அளவை நாம் பெற்றிருக்க வேண்டும். மேலும் நம்மால் முடிந்தவரை இந்த திட்ட அளவுக்கு இசைவாக வாழ வேண்டியவர்களாயிருக்கிறோம். கர்த்தராகிய இயேசு அவரால் முடிந்ததற்கும் மேலாக செய்ய முடியவில்லை. அவர் பூரணராக இருந்து, பூரணமாக அவரால் செய்ய முடிந்தது. நாம் அபூரணராக இருந்து பூரணமாக நம்மால் செய்ய முடியாது. ஆகையால் நாம் மாம்சத்தின்படி நடவாமல் ஆவியின்படி நடக்கும்போது இயேசுவின் இரத்தம் நம்மை கழுவி சுத்தப்படுத்துகிறது.

கர்த்தருக்கு எப்படி நாம் ஊழியம் செய்யலாம்

இங்கே இன்னொரு முக்கியமான விஷயத்துக்கு வருகிறோம். நீங்களும் நானும் எதையும் கர்த்தருக்காக செய்ய முடியாது என்பதை அவர் அறிவார். நான் எதை குறிப்பிடுகிறேன் என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். நாம் ஒருவரிலொருவர் அன்பு செலுத்த வேண்டும் என்று அவர் கூறுகிறார். நாம் ஒருவரிலொருவர் அன்பு செலுத்துவதினால், அவர் மே-ருக்கிற அன்பை வெளிப்படுத்துகிறோம். ஆகையால் அப்போஸ்தலர் யோவான் இதே காரியத்தைக் குறித்து இதே கோணத்தில் பேசும்போது, கிறிஸ்து நமக்காக தமது ஜீவனைக் கொடுத்தது போல, நாமும் நம் சகோதரர்களுக்காக நமது ஜீவனைக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கூறுகிறார். நாம் நமது ஜீவனை புறஜாதியாருக்கோ அல்லது பொதுவாக உலகத்தாருக்கோ கொடுக்க வேண்டும் என்று கூறவில்லை. சகோதரர்களுக்காக மட்டுமே நமது ஜீவனைக் கொடுக்க வேண்டும். இப்படியாகத்தான் நாம் வாசிக்கிறோம். இது எப்படி எழுதப்பட்டிருக்கிறது என்பதை கர்த்தர் அறிவார். இயேசு நேசித்தவர்களுக்காக நாம் ஜீவனை கொடுக்க வேண்டியவர்களாயிருக்கிறோம்.

தேவனுடைய பிரியமான பிள்ளைகளில் சிலர், சபைக்கு ஏதாவது செய்வதைக் காட்டிலும் உலகிற்கு செய்வதையே சுலபமாக காணப்படுவதாக நான் பார்த்திருக்கிறேன். அது சரியான மனோபாவம் அல்ல. முதலாவது தேவன், பிறகு கர்த்தராகிய இயேசு, அதன் பிறகு சகோதரர்கள், அதற்கு பிறகுதான் கிடைக்கும் சமயத்திற்கு தக்கதாக மற்ற எல்லாரும். இதற்கு பிறகு மிருக ஜீவிகள். கிடைக்கும் சமயத்திற்கும் தக்கதாக மனிதர்களுக்கு ஆதரவாக மிருகங்களை ஒதுக்கலாம். சபைக்கு ஆதரவாக உலகத்தை ஒதுக்கலாம். நாம் அவரது ஆவியை பெற்றிருந்தால் நாம் அவருடையவர்களை நேசிப்போம்.

இப்படி நான் பேசும்போது, கிறிஸ்தவர்களுக்கு ஆதரவாக, பாரபட்சமாக பேசுவதாக நீங்கள் புரிந்து கொள்ளக்கூடாது. வேதத்தில் மிகவும் பரந்திருக்கிறவைகள் உண்டு. அகில உலக வேத மாணவர் சபையின் அங்கத்தினர் அதிக அதிகமாக இந்த அன்பை அடைகிறார்கள் என்று நான் நம்புகிறேன். கர்த்தராகிய இயேசு நாம் இதை அடைய வேண்டும் என்று விரும்பினார். அவர்கள் பிரிஸ்பட்டேரியனாக இருந்தால் அவர்களை பிரிஸ்பட்டேரியனாக நேசிக்க வேண்டும், அல்லது மெதடிஸ்ட் ஆக இருந்தால் நாம் அவர்களை மெதடிஸ்ட் ஆக நேசிக்க வேண்டும், அல்லது லூத்தரனாக இருந்தால் அவர்களை நாம் லூத்தரனாக நேசிக்க வேண்டும் என்பதல்ல. பிரிஸ்ட்டேரியன்கள் பிரிஸ்பட்டேரியனை சிநேகிக்கிறார்கள்; மெதடிஸ்ட் மெதடிஸ்ட்களை சிநேகிக்கிறார்கள்; லூத்தரன் லூத்தரனை சிநேசிக்கிறார்கள்; மொர்மோன்கள் மொர்மோன்களை சிநேசிக்கிறார்கள். ஆவி உலக நம்பிக்கை உடையோர், ஆவி உலக நம்பிக்கை உடையோரை சிநேக்கிறார்கள். விநோதமானவர்கள் விநோதமானவர்களை சிநேக்கிறார்கள். ஆனால் கிறிஸ்துவின் சபையில் இப்படிப்பட்ட வேறுபாடுகள் கிடையாது. ஒரு மனிதன் கொத்தனராக இருந்தாலும், கொத்தனராக இல்லாத்திருந்தாலும், மெதடிஸ்ட்டாக இருந்தாலும் மெதடிஸ்ட்டாக இல்லாதிருந்தாலும், அவன் கர்த்தரின் பிள்ளையாக இருக்கிறானா என்பதுதான், வேறெதுவும் இல்லை. தேவனை சேர்ந்தவர்களை நாம் சிநேகிக்கவேண்டும். பிதாவானவர் அவனை சிநேகித்தால், இரட்சகர் அவனை சிநேசித்தால், நாமும் கூட அவனை சிநேக்கிக்க வேண்டும். நான் அவனை சிநேகிக்கவில்லை என்றால் என்னுடைய மனோபாவத்தில் ஏதோ தவறு இருக்கிறது என்று பொருள். பிதா சிநேகிக்கிறவர்களை, இரட்சகர் சிநேகிக்கிறவர்களை நான் சிநேகிக்க வேண்டியவனாயிருக்கிறேன்.

“தேவனிடத்தில் அன்பு கூறுகிறவன் அவனது சகோதரனிடத்தில் அன்பு கூறுகிறான்”

“சகோதரர் ரசல் அவர்களே நீங்கள் அனைத்து சகோதரர்களையும் சிநேகித்தால், முரட்டு சுபாவம் உள்ளவர்களை நீங்கள் சிநேகிக்கிறீர்கள், அறியாமை உள்ளவர்களை நீங்கள் சிநேகிக்கிறீர்கள். மனிதர்களில் நன்மதிப்பு இல்லாதவர்களை சிநேகிக்கிறீர்கள்.” அதற்கு நான்ஒன்றும் செய்ய முடியாது. தேவனை சிநேகிக்கிற அனைவரையும் நான் சிநேசிக்கப்போகிறேன். பன்னிரெண்டு அப்போஸ்தலர்களில் பரிசுத்த பவுலைத் தவிர, மற்றெல்லாரும் சாதாரணமானவர்கள். பரிசுத்த பேதுருவும், பரிசுத்த யோவானும், பன்னிரெண்டு பேரில் இவர்கள் இருவரும் மிகவும் புத்திசா-யானவர்கள். இவர்கள் தேவாயலத்தில் பிரசங்கம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கும்போது, ஜனங்கள் இவர்களை

படிப்பறியாதவர்கள் என்றும் பேதமை உள்ளவர்கள் என்றும் கூறியதை நீங்கள் நினைத்துப்பாருங்கள். அதை நினையுங்கள்! “சாதாரண ஜனங்கள்” அதை பார்க்க முடிந்தது. இயேசு சிநேகித்தது இவர்களைத்தானா? ஆம் சில சமயங்களில் கடினமான எபிரேய வார்த்தைகளை பயன்படுத்தி அவர்களது கடின இருதயத்தைக் கூட நெகிழப் பண்ணினார்கள் என்று நான் நம்புகிறேன். இது மற்றவர்களை காட்டிலும் ஆங்கிலத்தில் சிறப்பாய் பேசுகிறவர்களை நாம் அதிகமாக நேசிக்க வேண்டும் என்று பொருளல்ல. ஆனால் எந்த ஒரு சகோதரனுக்கும் அல்லது சகோதரிக்கும் நமது அன்பிற்கும் இடையில் அறியாமை இருக்கும்படி நாம் அனுமதிக்கக்கூடாது. நமது கர்த்தருடன் ஐக்கியத்தில் உள்ள அனைவரிடமும் நாம் அன்பு செலுத்தும்படி நாம் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

அவர்கள் சமூகத்தின் உயர்ந்த நிலையிலோ அல்லது தாழ்ந்த நிலையிலோ இருந்தாலும் அதைப் பொருட்படுத்தாமல் அவரது ஆவியை பெற்றிருப்பதால் அவர்கள் நமது அன்பை மெச்சுகிறார்கள். பிதாவானவர் தாமே தமது குடும்பத்தில் அவர்களை ஏற்றுக் கொண்டிருந்தால், பிதாவானவர் அவர்களை நேசித்தால், நீங்களும் நானும் அவர்களை நேசிப்பதற்கு இதுவே போதுமான காரணமாக இருக்கிறது. எந்த அளவுக்கு? அப்போஸ்தலர் நமக்கு முன்பாக ஒரு பெரிய முன்மாதிரியை வைத்திருக்கிறார். சகோதரர்களுக்காக நமது ஜீவனையும் கொடுக்கவும் நாம் விருப்பம் உடையவர்களாக இருக்க வேண்டும். தேவனை அறிய விரும்புகிறவர்களுக்கும் “கேட்க காதுள்ளவர்களுக்கும்” போதிப்பதே நமது வேலையே ஒழிய உலகத்துக்கு போதிப்பது நமது வேலையல்ல. பொது ஜனங்களிடையே உரையாற்றும் போது ஒவ்வொரு சமயத்திலும், தேவனுடைய பிள்ளைகள் சிலரை, நல்ல வழியில் உதவி தேவைப்படுகிறவர்களை அல்லது தேவனைப்பற்றிய உணர்வு பெற்று, அவரது பிள்ளைகளாக விருப்பம் உடையவர்களை நாம் நிச்சயம் காண்போம். எப்படியிருந்தாலும் உலகத்தின் ஆவலைத் தூண்ட வெறும் ஆடம்பரமான பிரசங்கத்தை செய்வது நமது வேலையல்ல. நமது வேலை சபையை, கிறிஸ்துவின் மணவாட்டியை கூட்டிக் சேர்ப்பதுதான்.

தேவனிடம் அர்ப்பணம் செய்திருக்கிறோம் என்று கூறிக்கொள்கிறவர்களில் சிலர் உண்மையிலேயே ஒவ்வொரு வழியிலும் மிக மிக பலவீனமாக இருக்கிறர்களா? சரி, என் அன்பு சகோதரரே, கர்த்தர் ஒருவேளை நீங்கள் பலவீனமாக இருப்பதாகவும், கஷ்டத்துக்குள் போகிறீர்கள் என்பதையும் காணலாம். அவர் உங்களிடத்தில் கவனியாதுவிட அநேக காரியங்கள் உண்டு என்பதை நீங்கள் அறியீர்களா? நாம் முடிந்தவரை மற்றவர்களுக்கு தொந்தரவு கொடுக்காதவர்களாகவும், அவர்களது பலவீனத்தையும், குறைவுகளையும் தாங்குகிறவர்களாக இருக்க வேண்டும். நம்மை சந்தோஷப்படுத்துகிறவர்களாக மாத்திரமல்ல. நான் மறுபடியும் சொல்கிறேன். நம்மையே சந்தோஷப்படுத்துகிறவர்களாக அல்ல, அவர்களது பலவீனங்களையும் குறைகளையும் தாங்குகிறவர்களாக இருக்க வேண்டும். எந்த அளவுக்கு இது அர்த்தம் கொடுக்கிறது! இதை நாம் கற்றுக் கொண்டிருக்கிறோம் என்று நான் நம்புகிறேன். நீங்கள் அறிந்திருக்கிறதையே நான் குறிப்பிடுகிறேன். அதாவது தேவனுடைய அன்பு தெய்வீக தேவையின் நிறைவேறுதலாக இருக்கிறது; தேவன் தம்முடைய பிள்ளைகளாக அங்கீகரிக்கிறவர்கள் மற்றும் தமது குடும்பத்திற்குள் ஏற்றுக் கொண்டவர்களிடம் வெளிப்படுத்தக்கூடியதாக இந்த அன்பு இருக்கிறது. எந்த மனிதனாவது தேவனுடைய ஐக்கியத்தை பெற்றிருப்பதாக நான் கண்டால், அந்த மனிதரிடம் எனது ஐக்கியத்தை மறுக்க எனக்கு துணிச்சல் கிடையாது.

தேவன் ஐக்கியம் கொள்கிறவர்களிடம் நாம் ஐக்கியம் கொள்ள வேண்டும்

இதை விளக்குவதற்காக ஒரு நியூயார்க் வங்கியாளரைப் பற்றி சொல்லப்பட்ட ஒரு கதை எனக்கு நினைவுக்கு வருகிறது. அவர் ஒரு நேர்மையான மனிதர். இவருக்கு தொலை தூரத்தில் வாழ்கிற ஒரு நண்பருண்டு. அவர் தனது மகனுக்கு ஒரு வாழ்க்கையை ஆரம்பிக்க தனது நண்பரான வங்கியாளரிடம் ஒரு அறிமுக கடிதத்தை கொடுக்க விரும்பினார். அவர் எழுதினதாவது; “என் மகனை உங்களால் வியாபாரத்தில் அறிமுகப்படுத்த முடிந்தால், அது எனக்கு செய்த பேருதவியாக இருக்கும்.” வால் தெருவில் (Wall Street) இருக்கக்கூடிய இந்த செல்வந்தர் தனது நண்பர் மேல் மிக அதிகமான நம்பிக்கை வைத்திருந்தார். இளைஞனை அவர் பார்த்தபோது, உயர்ந்த குணமுடையவனாக உணர்ந்தார். அவனை வியாபாரத்தில் ஈடுபடுத்த தான் என்ன செய்ய முடியும் என யோசித்தார். அந்த இளைஞனிடம் அவர் “கொஞ்ச தூரம் நடந்துவிட்டு வரலாம் வா” என்று கூப்பிட்டார். இருவரும் கைக்கோர்த்துக் கொண்டு, வால்தெரு, பாண்டு தெரு மற்றும் புது தெரு சென்று அலுவலகத்திற்கு திரும்பினார்கள். அந்த இளைஞன் கொஞ்சம் நேரம் பதட்டமாக எதிர்பார்க்குதலுடன் காத்திருந்தான். அந்த வங்கியாளர் அதன்பிறகு ஏதும் செய்ய விரும்பாததை கவனித்த இளைஞன், “என்னை அறிமுகம் செய்கிறீர்களா?” என்று கேட்டான். அதற்கு வங்கியாளர் கூறிய பதிலாவது: “அதற்கு அவசியம் இருக்காது. இந்த தெருக்களில் நான் உன்னை கை கோர்த்து அழைத்துச் சென்றேனே, அதுவே இந்த பகுதியிலுள்ள வியாபாரிகளுக்கு போதுமான அறிமுகமாகும்.” அந்த இளைஞனும் கூட அப்படியே கண்டான்.

ஆகையால் தேவன் ஒரு மனிதனை பிடித்துக் கொண்டால், நாம் அவரை தேவனுடைய சபையில் பார்க்கிறோம். தேவன் அவரை நம்மிடம் அறிமுகம் செய்ய விரும்புகிறார் என்பதை நாம் அறிகிறோம். இது அவரது நிலையான உத்தரவை நமக்கு கொடுக்கிறது. அந்த மனிதர் நமது சகோதரரில் ஒருவர், ஏனெனில், “பிதா தாமே அவரை நேசிக்கிறார்.” பிதா தாமே அவரை தமது குடும்பத்தில் ஒருவராக அங்கீகரிக்கிறார். நீங்களும் நானும் நம்மால் முடிந்த எதையும் அவருக்குச் செய்ய நாம் விருப்பம் உடையவர்களாக இருக்க வேண்டும். சகோதரர்களுக்கு முடிந்த எந்த வகையிலும் உதவி செய்ய நாம் தேவனுக்கு ஒத்துழைக்க வேண்டும் என்பது பிதாவானவரின் சித்தமாக இருக்கிறது. இந்த சகோதரர்களுக்கு பலவிதமான சோதனைகளும் துன்பங்களும் வரும் என்பதை நீங்களும் நானும் அறிவோம். சிலுவை வீரர்கள் அனைவருக்கும் இடுக்கமான வழியும், உலகம், மாம்சம் மற்றும் சத்துருவானவுடனும் போராட்டமும் உண்டு. நமது சொந்த மாம்சத்தின் விழுந்து போன நிலைமையால் நாம் போராட்டம் உடையவர்களாக இருக்கிறோம். போராட்டத்தில் இருக்கிற மற்ற அனைத்து வீரர்களுக்கும் நமக்கும் என்ன அனுதாபத்தை அது தரவேண்டும்! இரண்டு சேனாதிபதிகள் இருக்கிறார்கள். கர்த்தர் பக்கம் இருக்கிற அனைவரும் அல்லது இயேசுவின் அடிச்சுவட்டில் நடக்கும்படி தேடுகிறவர்கள் நமது சேனையை சேர்ந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்கள் படித்தவர்களாக இருந்தாலும் அல்லது படிக்காதவர்களாக இருந்தாலும், கருப்பராக அல்லது வெள்ளையராக இருந்தாலும்,

பணக்காரராக அல்லது ஏழையாக இருந்தாலும் நமது சகோதரர்களை நேசிப்பது நமது சலுகையாக இருக்கிறது.

நீங்கள் நேசிக்கிறீர்களா? அப்படியானால் இப்பொழுது அதை காண்பியுங்கள்

இந்த நல்ல சிந்தையோடு இந்த மாநாட்டை முடிக்கலாம் என்று நான் நம்புகிறேன். ஆண்டவர் சொன்னதாவது. "இதோ உலகத்தின் முடிவு பரியந்தம் சகல நாட்களிலும் நான் உங்களுடனேகூட இருக்கிறேன்." (மத்தேயு 28:20) நாம் இப்போது யுக முடிவில் இருக்கிறோம்; "அதிகாலையின் இன்னும் கொஞ்ச வெளிச்சத்திற்காக காத்திருக்கிறோம்;" திரைக்கு பின்னால் செல்லவும், திரைக்குப் பின்னால் நமது இரட்சகருடன் இணையவும் மட்டுமே காத்திருக்கிறோம். "அப்பொழுது நீதிமான்கள் தங்கள் பிதாவின் ராஜ்யத்திலே சூரியனைப் போல பிரகாசிப்பார்கள்." அதன்பிறகு சகோதரர்களுக்கு உதவி செய்ய சந்தர்ப்பமிராது! அனைத்து சகோதரர்களும் உதவி செய்யப்பட்டிருப்பார்கள்; உதவி தேவைப்படாத இடத்திற்கு அவர்கள் சென்றிருப்பார்கள். ஒருவருக்கொருவர் உற்சாகப்படுத்திக்கொள்ளவும். உதவிகரமான பார்வையை செலுத்தவும், கனிவாக கைகோர்க்கவும், தற்கால பாடுகளில் நமது ஐக்கியத்தைக் காண்பிக்கவும் சரியான நேரம் இப்பொழுதுதான்.

இந்த அன்பின் பாடத்தை நாம் அனைவரும் இப்பொழுது கற்றுக் கொண்டிருக்கிறோம். நமது பிதா மற்றும், நமது இரட்சகரின் மகிமையான குணலட்சணங்களை பார்க்கவும், நமது ஆண்டவரின் சாயலை பெறவும், மென்மேலும் நம்மில் பிரதிப-க்கவும் நாம் வருவதால் நமது இருதயம் மென்மேலும் விரிவாக திறக்கிறது. தற்கால வாழ்க்கையில் இயேசுவைக் கவனிப்பதால் மகிமையி-ருந்து மகிமையடைந்து நாம் மறுரூபமடைகிறோம். இப்படியாக திரைக்கு இந்த பக்கம் நாம் இருதய அபிவிருத்தியின் ஒரு நிலையி-ருந்து இன்னொரு நிலைக்கும், மகிமையின் ஒரு படியி-ருந்து இன்னொரு படிக்கும் செல்வதால் தேவையான முன்னேற்றத்தை நாம் செய்கிறோம்; பெரிய கடைசி படிக்கும் கடைசி கட்டத்திற்கும் நாம் தயாராகி, நாம் அவரை இருக்கிற வண்ணமாக அவரை தரிசித்து அவரது மகிமையில் பங்கு பெறுவோம்.

என அன்பு சகோதரர்களே, இது மிக அருகாமையிலே, மிகவும் கிட்டே இருப்பதாக நம்பாதிருப்போமாக. நமது ஆண்டவர் கூறியதாவது: "அப்படியே, இவைகள் சம்பவிக்கத் தொடங்கும்போது, உங்கள் மீட்பு சமீபமாயிருப்பதால், நீங்கள் நிமிர்ந்து பார்த்து, உங்கள் தலைகளை உயர்த்துங்கள்." (லூக் 21:28) நாம் சரியானபடி களிகூறுகிறோமா? நமது தேவனுடைய அன்பு மற்றும் இரட்சகரின் அன்பைப் பற்றிய இனிமையான காரியத்தை உலகிற்கு சொல்வதில் நாம் நமது தலைகளை உயர்த்தி களிகூருகிறோமா? வரக்கூடிய துன்பத்தைக் குறித்து அவர்களிடம் அதிகமாக சொல்ல வேண்டாம். மேகத்தின் மேலுள்ள ஒரு சிறு ஒளிக்கீற்றைப்பற்றி அவர்களுக்குச் சொல்லுங்கள், "சகோதரரே, அந்த நாள் திருடனைப்போல உங்களைப் பிடித்துக் கொள்ளத்தக்கதாக, நீங்கள் அந்தகாரத்தில் உள்ளவர்களல்லவே." (1 தெச 5:4)

உலகமானது விழிக்கிறது

நாம் இதுவரை அறியாத ஆச்சரியமான விசாரணைகள் வருகின்றன. ஜனங்கள் எல்லா இடத்திலும் கூறுகிறதாவது: "இவைகளுக்கெல்லாம் என்ன பொருள்? வேத மாணவர்களாகிய நீங்கள் வருடக்கணக்காக சொல்- வருவதெல்லாம் இவைகள்தான்." அவர்கள் "அறிந்து கொள்ள ஆரம்பிக்கிறார்கள்." எல்லாரும் இப்பொழுது தங்கள் இருதயத்தை கர்த்தருக்கு கொடுக்காம-ருக்கலாம். கேட்கிறவர்களுக்கு நாம் சொல்ல வேண்டியது என்னவென்றால், இப்பொழுதோ, பிற்காலத்திலோ எந்த ஒரு சலுகையை பெற வேண்டுமானால் கர்த்தருடன் உடன்படிக்கைக்குள் வர வேண்டும் என்பதாகும். அர்ப்பணம் பண்ணாதவர்களிடம் சர்ச்சை பண்ணும் போதும், வாதம் பண்ணும்போதும் நாம், காலம் குறைவாக இருக்கிறது, அப்போஸ்தலர் கூறுவது போல அவர்களது சரீரங்களை தேவனுக்கு பிரியமான ஜீவப-யாக ஒப்புக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கூற வேண்டும்.

இதை நாம் எப்பொழுதும் மனதில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று நான் உணருகிறேன். அனைத்து ஜனங்களும் சுவிசேஷத்தை புரிந்து கொள்ளும்படி நம்மால் செய்ய இயலாது. சகோதரர்களைத் தவிர மற்ற அனைவரும் சுவிசேஷத்தை புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பது தேவனுடைய திட்டமல்ல. "பரலோக ராஜ்யத்தின் இரகசியங்களை அறியும்படி உங்களுக்கு அருளப்பட்டது." (மத் 13:11) இங்கே நீங்கள் என்பது தேவனுடைய குடும்பத்துக்குள் வந்தவர்களைக் குறிக்கிறது. இவைகளெல்லாம் நீங்கள் புரிந்துகொள்வதற்காகவே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. விருப்பமுள்ள ஜனங்களை நீங்கள் காணும்போது, அவர்களை பாதுகாப்பின் பெட்டகத்துக்குள் வரும்படியும், தேவனுடைய குடும்பத்துக்குள் வரும்படியும், தேவனுடைய சுதந்தரரும், கிறிஸ்துவின் உடன் சுதந்தரரும் ஆகிய கிறிஸ்துவின் சரீரத்தின் அங்கங்களாக்கும்படியும் வற்புறுத்துங்கள்.

விடைபெறுதலுக்கான வார்த்தைகள்

நாம் இன்றைக்கு பிரியப்போகிறோம். நாம் மறுபடியும் ஒரு (கன்வென்ஷனில்) மாநாட்டில் சந்திப்போம் அல்லது மறுபடியும் சந்திக்காமலும் போகலாம் என்ற எண்ணத்தோடு நாம் பிரிகிறோம். நீங்களோ நானோ சர்வாதிகாரியாவதற்காக அல்ல இது. வேதாகமம் புற ஜாதியார்காலம் முடிவடைந்து விட்டது என்று கூறுகிறது. அவர்களது ராஜாக்கள் அவர்களது காலத்தை பெற்றிருந்தார்கள். அநேக காரியங்களில் அவர்கள் நல்லவைகளைச் செய்தார்கள். இவைகளில் அநேக அரசாங்கங்கள் ஆச்சரியமானவைகளை செய்திருக்கின்றன. ஜெர்மனி அரசாங்கத்தை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். ஜெர்மனியின் தற்போதைய சக்கரவர்த்தி தனது நாட்டிற்கு ஆச்சரியமானவைகளை செய்திருக்கிறார். ஆனால் நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னதாக அவர்கள் முட்டாள்தனமானவர்களாக இருந்தார்கள். இன்று (1915-இல்) அவர்கள் உலகில் எந்த பிரகாசமுள்ள ஜனங்களைக் காட்டிலும் மிகவும் பிரகாசமுள்ளவர்களாகவும், அறிவாளிகளாகவும் மிகவும் படித்தவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். இது அவர்களது இராணுவத்திற்கும் கொஞ்சம் தொடர்புடையதாக இருக்கிறது. இராணுவ ஒழுங்குகளை அவர்கள் கற்றுக் கொள்ளும் போது, படிப்பதிலும் எழுதுவதிலும் கணக்கிலும் பாடங்களை பெற்றுக்கொண்டார்கள். இந்த புறஜாதி ராஜ்யங்களுக்கு ஆதரவாக அநேக காரியங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவர்களால் முடிந்த உயர்ந்ததை செய்தாலும் அவையெல்லாம் மிக சொற்பமே. இந்த நாடுகள் மனுக்குலத்தை பூரணத்திற்கு உயர்த்த முடிந்ததா? இல்லை. அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு இதை செய்ய முடிந்ததா? இல்லை. மாறாக, இந்த அறிவு பெருக்கதிலும் கூட அரசாங்க கலைப்புக்கான தூண்டுகோலும், அராஜகமுமே வருகிறது. இந்த

துன்பங்கள் எல்லாம் நீதியின் சூரியன் உதிக்கும்போது வரும் ஆசீர்வாதங்களுக்கு ஒப்பிடும்போது ஒன்றுமில்லை. ஆனால் முதலாவது இந்த துன்பக் கோட்டை கடந்து போக வேண்டும். அகில உலகத்திற்கும் இந்த அனுபவங்கள் மிகவும் உதவிகரமானதாக இருக்கும். அவர்கள் கர்த்தரை அவர்களது ஆதரவாளராக நோக்குகிற இடத்திற்கு கொண்டுவரப்படுவார்கள். மனிதனின் உச்ச எல்லையே தேவனுடைய சந்தர்ப்பமாக ஆகிறது.

என் சகோதரரே, தேவன் நமக்கு கொடுத்திருக்கிற ஒளியினிடத்திற்கு நாம் உண்மையுள்ளவர்களாக இருப்போமாக." உங்களை அந்தகாரத்தினின்று தம்முடைய ஆச்சரியமான ஒளியினிடத்திற்கு வரவழைத்தவருடைய புண்ணியங்களை அறிவிக்கும்படிக்கு" ஒவ்வொரு நாளும் நாம் உண்மையுடன் வாழ்வோமாக. பிரமாணத்தை அனுதினமும் வாசிப்பதினால் ஆசீர்வாதத்தை பெற்ற அநேகரை நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். மற்றவர்கள் காலை தீர்மானத்தை வாசிப்பதினால் பெற்றிருக்கிறார்கள். உதவிகரமான செல்வாக்கினால் நாம் முழுவதுமாக சூழப்பெற்றிருக்க இயலாது என்று நான் நம்புகிறேன். பலப்படுத்துவது நமக்கு தேவைப்படுகிறது. உள்ளான மனிதனுக்குள் இருக்கும் தெய்வீக வல்லமையால் நம்மை நாமே பலப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். அதன் மூலம் புது சிருஷ்டிக்கு எதிரானவைகளை தடுக்கக்கூடியவர்களாக இருக்க முடியும். இந்த தீர்மானங்களை கைக்கொண்டு இப்படியாக தேவனிடம் நெருங்கி வாழ நாம் நினைப்போமாக.

அன்பைப்பற்றி சமீபத்தில் காவற் கோபுரத்தில் வெளிவந்த கட்டுரையைப் பற்றி அநேகர் எழுதியிருந்தார்கள். ஒரு சகோதரன் எழுதினதாவது: "அந்த கட்டுரையை படித்ததி-ருந்து அதிக சாந்தமாகவும், அதிக தயவுள்ளவனாகவும், மற்றவர்களிடம் பரிவு காட்டுபவனாகவும் இருக்க முயற்சி செய்தேன். இந்த கொள்கைகளை அப்பியாசப்படுத்த முயற்சி செய்து பெரிய ஓர் ஆசீர்வாதத்தை நான் காண்கிறேன். நான் வார்த்தையிலும் கிரியையிலும் சாந்தமுள்ளவனாகவும் தயவுள்ளவனாகவும், தாழ்மையுள்ள வனாகவும் இருப்பது சுலபமாக இருப்பதாகக் காண்கிறேன்." கர்த்தர் இன்று தமது ஜனங்கள் தங்களது குணலட்சணங்களை முடிந்தவரை மெருகேற்றும்படி செய்கிறார். இதனிமித்தம் தேவன் தமது ஒழுங்கு நடவடிக்கை மூலமாக அவர்களை மெருகேற்றுவதற்கு அவசியமில்லாமல் போகிறது. நாம் நம்மையே மெருகேற்றிக் கொண்டோமானால், தேவன் நம்மை மெருகேற்றவேண்டிய தேவை இருக்காது.

ஆவியின் கிருபைகளை அணிந்து கொண்டவர்கள் அனைவரும் தேவனுடைய விசேஷித்த உதவியைப் பெறுகிறார்கள்; தேவனுடன் சேர்ந்து வேலை செய்கிறார்கள். (2 கொரிந்தியர் 6:11) ஏனெனில் இது தேவனுடைய வேலையாக இருக்கிறது. வேதாகமம் கூறுவதுபோல்," நாம் தேவனுடைய செய்கையாயிருக்கிறோம்." தேவனுடைய சித்தமாக அவரது வசனத்தில் நமக்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ளதை செய்வதற்காக அவர் விருப்பத்தையும் செய்கையையும் நம்மில் உண்டாக்குகிறவராயிருக்கிறார். ஒரு பரிசுத்தமான வகுப்பாரை மனுக்குலத்தி-ருந்து பிரித்து எடுப்பதே தேவனுடைய தற்கால நோக்கமாக இருக்கிறது. அவர்கள் கிறிஸ்துவின் சுபாவத்திலும் அவரது எதிர்கால ராஜ்யத்திலும் பங்கு பெறுவார்கள். இவர்கள் மூலம் உலகம் ஆசீர்வதிக்கப்படும்.

நமது அலுவலகத்தில் "தீர்மான அட்டைகளும்," புத்தக பக்க அடையாள அட்டைகளும் இருப்பு உள்ளன. தீர்மானம் ஒரு பக்கத்திலும் அடுத்த பக்கத்தில் ஒரு சிறிய அழகான கவிதையும் உள்ளன. இந்த தீர்மான அட்டைகளை எடுத்துக் கொண்டவர்கள் நமது சபையின் மிகவும் ஆச்சரியமான ஜெபக்குழுவில் இருப்பவர்கள். கிட்டத்தட்ட 15000 பேர்கள் தங்களது பெயரை அனுப்பியிருக்கிறார்கள், நினைத்துப்பாருங்கள்! அதை எடுத்துக்கொண்டவர்கள் தொகை இருமடங்காக இருக்கும் என்று நாம் நம்புவதற்கு காரணமிருக்கிறது. எனினும் குறைந்தது 15000 பேர் ஒருவருக்கொருவர் ஜெபித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நீங்கள் உலகின் எந்த பகுதிக்குச் சென்றாலும் அவர்களைக் காணலாம். அது சீனா, அல்லது ஜப்பான், அல்லது கொரியா அல்லது பனாமாவின் இஸ்த்முஸ், அல்லது ஸ்கான்டிநேவியா, அல்லது பின்லாந்து, அல்லது ரஷ்யாவாக இருக்கலாம். இந்த தீர்மானம் எடுத்தவர்களை நீங்கள் எங்கேயும் காணலாம். அவர்கள் அதை தினமும் வாசித்து, ஒருவருக்கொருவர் ஜெபத்தில் நினைவுகூருகிறார்கள். அனைத்து சபைகளின் சரித்திரத்தில் உலகில் மிகவும் ஆச்சரியமானவைகளில் ஒன்றாக இது இருக்கிறது என்று நான் நினைக்கிறேன். இதற்கு முன்னர் இவ்வளவு தேவனுடைய பிள்ளைகள் ஒருவருக்கொருவர் ஜெபித்ததில்லை.

மிகவும் ஆவலான ஒரு கடிதம்

நான் உங்களுக்கு வாசிப்பதற்கு ஒன்று இருக்கிறது. இது கடிதின் மொழிபெயர்ப்பு. இது அமெரிக்காவிலுள்ள அடிமை சகோதரனுக்கு ஹங்கேரியி-ருந்து எழுதப்பட்டது. அது நமக்கு அனுப்பப்பட்டுள்ளது. அந்த கடிதத்தின் ஒரு பகுதி பின்வருமாறு:

"ஒரு ஹங்கேரிய வீரர் போரில் காயப்பட்டு வீட்டுக்கு திரும்பினார். அங்கே அவர் நமது சகோதரர்களால் சந்திக்கப்பட்டு, பின்னர் வேதாகம போதனை கொடுக்கப்பட்டு, கடைசியாக அவர் கர்த்தருடன் அர்ப்பணம் செய்து கொண்டார். இந்த அர்ப்பணம் கடந்த ஜனவரி மாதத்தில் நமது அன்பான சகோதரர் ஷேபோ (Szabo) வினால் செய்யப்பட்டது. சில நாட்களுக்கு பிறகு கலீசியாவின் யுத்த முனைக்கு செல்ல உத்திரவு வந்தது. ஒரு பீரங்கி அவரது தலையின் தொப்பியை எரித்து, தோண்டப்பட்ட மண் அவர் மேல் விழுந்தது. அவரது தோழர்களால் அவர் மண்ணி-ருந்து எடுக்கப்பட்டு மருத்துவமனைக்கு மறுபடியும் அனுப்பப்பட்டார். இது அவரை மறுபடியும் நமது மத்தியிலே கொண்டு வந்தது. ஆனால் அது குறுகிய காலம் மட்டுமே. தற்போது அவர் போர்முனைக்கு மறுபடியும் செல்ல வேண்டியிருந்தது.

"இந்த தடவை அவர்கள் ரஷ்ய எல்லையின் 800 அடி தூரத்திற்குள் வந்தனர். எதிரிகளை துப்பாக்கி முனையிலுள்ள கத்தியால் குத்தும்படி கட்டளை வந்தது. ஹங்கேரியன் சகோதரர் இடப்பகுதியின் கடைசியில் இருந்தார். அவர் தன்னை ரஷ்ய எதிரியிடமிருந்து பாதுகாத்துக் கொள்ளும்படி முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தார். அதேபோல ரஷ்ய எதிரியும் கூட இதேபோல முயற்சி செய்து கொண்டிருந்தான். சந்தர்ப்பத்தை பயன்படுத்தி எதிரியை குத்துவதற்கு பதிலாக ரஷ்ய வீரன் தனது ஆயுதத்தை கீழே விழவிட்டான்; அவன் அழுது கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது நமது சகோதரர் அவரது எதிரியை மிகவும் அருகாமையில் பார்த்தார். அப்பொழுது அவனது உடுப்பில் சிலுவையும் கீரிடமும் உள்ள அடையாளத்தை பார்த்தார். அந்த ரஷ்யனும் கூட அதே போல் கண்டான். ரஷ்யன் கூட கர்த்தருக்குள் நமது சகோதரன். ஹங்கேரியன் சகோதரர் கூட தனது தொப்பியில் சிலுவையும் கிரீடமும் உள்ள அடையாளத்தை வைத்திருந்தார்.

"இரு சகோதரர்களும் கைகோர்த்துக் கொண்டு அப்பால்

சென்றனர். அவர்களது சந்தோஷம் பொங்கி வழிந்தது. நமது பரம பிதா எதிரியின் களத்தில் கூட சந்திக்கும்படி அனுமதித்திருக்கிறார்! ஆனால் அவர்களது பேச்சை ஒருவருக்கு ஒருவர் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. ஆனால் செய்கையால் அவர்கள் சம்பாஷனை செய்து அவர்களது வேதாகமத்தை எடுத்தார்கள். ரஷ்ய சகோதரன் வேதாகம பாடத்தொகுப்பையும் பாடல் புத்தகத்தையும் தனது பையில் வைத்திருந்தார். இதெல்லாம் ஒன்றாக இணைக்கப்பட்டிருந்தது. சகோதரர் ரச-ன் படமும் அதில் இருந்தது. ரஷ்ய சகோதரனின் ஆயுதத்தை எடுத்து போர்க்கைதியாக அவரை கொடுத்தார். இப்போது அவர் ஹங்கேரியில் இருக்கிறார். ஹங்கேரிய சகோதரன் மூன்றாவது தடவையாக மருத்துவமனைக்கு அனுப்பப்பட்டு இப்போது அங்கே இருக்கிறார்.”

தேவனுடைய பிள்ளைகளில் செல்வந்தரோ, பிரபுக்களோ அதிகம் இல்லாதிருந்தாலும், உண்மையை சொல்ல வேண்டி வரும்போது அதை மிகவும் சிறப்பாக சமாளிக்கிறார்கள்!

ஜெர்மனி, பிரிட்டன் மற்றும் ஐரோப்பா முழுவதிலும் உள்ள நமது ஜனங்கள் இந்த போர் வரப்போவதை பல ஆண்டுகளாக அறிந்திருந்தார்கள். தாங்கள் படைக்குள் சென்றாலோ அல்லது அனுப்பப்பட்டாலோ எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று தொடர்ந்து என்னிடம் கேட்டுக் கொண்டும் எழுதிக் கொண்டும் இருந்தார்கள். ஆறாவது தொகுதியில் உயிரைக் கொல்ல தவிர்க்கும்படி நண்பர்களுக்கு ஆலோசனை கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. அவர்கள் படையில் சேர்ந்திருந்தால் அவர்கள் போக வேண்டும். உணவுக்கு பொறுப்பாளராக உக்கிராண அதிகாரியாகவோ, மருத்துவமனை வேலைக்கோ அனுப்பப்பட்டால் நல்லது. அப்படிப்பட்ட வேலையை பெற முயற்சிக்க வேண்டும். கொல்லுகிற வேலையை எதிர்பார்க்காதிருந்தால் நல்லது. அவர்கள் துப்பாக்கியினால் சுட வேண்டியிருந்தால் அதை எதிரியின் தலைக்கு மேல் சுடலாம்.

இப்படியாகத்தான் இந்த சகோதரர்கள் செய்தார்கள். ஒவ்வொருவரும் இதே சிந்தையை கொண்டிருந்தனர். இந்த கடிதம் சகோதரர்களின் அன்பை, யுத்தகளத்திலும் எதிரியின் தேசத்திலும் மாம்சீக ஆயுதத்துடன் காண்பிக்கிறது. ஒருவர் ஹங்கேரியனாக இருந்தாலும், மற்றவர் ரஷ்யனாக இருந்தாலும் வேறுபாடு இல்லை!

பேர் சபைகளில் எவ்வளவு வேறுபாடுகள். இந்த போரில் பிரஸ்பட்டேரியன், மெதடிஸ்ட், ஆங்கி-க்கன், ரோமன் கத்தோ-க்கர்கள் மற்றும் பிறரும் யுத்தம் செய்கிறார்கள். பிரிட்டனில் திருமணம் செய்து குழந்தை பெற்று வளர்க்கிறவர்களுக்கு சலுகை அறிவித்தார்கள். ஏனெனில் எதிர்கால போருக்கு – “தேவனுடைய ராஜ்யத்திற்கான போருக்கு” - நாட்டுக்கு உதவுவார்கள். வேதாகமத்தி-ருந்து முற்றிலும் வேறுப்பட்ட கிறிஸ்தவத்தை அவர்கள் பெற்றிருந்தார்கள். கேண்டர்பரியின் ஆர்ச் பிஷப் (The Archbishop of Canterbury) தான் உத்தரவுகளை பிறப்பிப்பவர். இது தனது கடமை என்று எண்ணுகிறார். ஆனால் அவரது மனதில் கொஞ்சம் குழப்பம் இருக்கிறது.

நமது காலங்கள் தேவனுடைய கரத்தி□ருக்கிறது

இன்று இங்கே இருக்கிற நாம் மறுபடியும் மாம்சத்தில் சந்திப்போமா அல்லது சந்திக்கமாட்டோமா என்பதை நாம் அறியோம். இது என்ன செய்தியைக் கொடுக்கிறது? ஜீவிப்பதா, மரிப்பதா, தேவனுடைய கிருபை எதுவாக இருந்தாலும் நாம் முழுவதுமாக திருப்தியடைந்திருக்கிறோம். “என் காலங்கள் உமது கரத்தி-ருக்கிறது; என் தேவனே, எனது விருப்பம் அங்கே இருக்கிறது.” இது அழகாக கூறுகிறது, இல்லையா? நமது மாறுதலுக்கான நேரத்தைத் குறித்த தேவனுடைய சித்தம் நம்மில் நிறைவேற விரும்புகிறோம். நாம் அனுதினமும் சேர்ந்து அனுபவிக்கிற, அனைத்தும் அவர் வாக்குக்கொடுத்தவைகள். நமது சித்தங்களெல்லாம் முற்றிலும் மரித்துவிட்டன. அவரது சித்தம் உங்கள் சரீரத்திலும் என் சரீரத்திலும் நம் அனைவரது சரீரத்திலும் ஆட்சி செய்கிறது. அன்பு சகோதரர்களே, இந்த மாநாடு மூலமாக ஒக்லேண்டு, சேன்ஃபிரான்சிங்கோ, அலமேடா மற்றும் சுற்றுப்புற சபைகளுக்கு பெரிய ஆசீர்வாதம் வந்திருக்கிறது என்று நம்புகிறேன். அவர்கள் சத்திய ஆறுதல் நிரம்பி வழிகிற இருதயத்தோடு வீட்டுக்குச் செல்கிறார்கள் என்று நான் நம்புகிறேன். மற்றவர்களுக்கும் ஆசீர்வாதங்களை எடுத்துச் செல்வார்கள். அதாவது விதவையின் பானையில் எண்ணையை எடுக்க எடுக்க எண்ணெய் குறையாமல் இருந்ததுபோல.

இங்கே கர்த்தரின் கிருபையை அனுபவித்திருக்கிற நாம் அனைவரும், ஆவி நிறைந்தவர்களாக, கர்த்தரிடம அன்பும், விசுவாசமும் பக்தியும் நிறைந்தவர்களாக மற்றவர்களுக்கும் ஆசீர்வாதங்களை எடுத்துச் செல்கிறவர்களாக செல்வோமாக. நான் சீக்கிரத்தில் கடற்கரை வழியாக பிரிட்டிஷ் கொலம்பியா, பிறகு கிழக்குப்புறமாக பிரயாணம் செய்து கடைசியாக புரூக்-ன் வந்தடைந்து, ஜுலை 4ல் நியூயார்க் கோயி-ல் இருப்பேன். நமது ஜெபக்குழு நம்மை ஒருவருக்கொருவர் மிகவும் நெருக்கமாக இழுத்துக் கொள்ளட்டும். இப்படியாக நாம் சத்தியத்தினால் சுத்திகரிக்கப்பட்டு, “ஒளியிலுள்ள பரிசுத்தவான்களுடைய சுதந்தரத்தில் பங்கடைவதற்கு தகுதியுள்ளவர்களாவோமாக.”